

Sygn. akt IX W 2498/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 października 2016 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział IX Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Aneta Żołnowska

Protokolant: stażysta Wojciech Sowul

w obecności oskarżyciela publ. D. K.

po rozpoznaniu w dniu 7 września i 12 października 2016 r. sprawy

K. Z.

s. M. i D. z domu F.

ur. (...) w E.

obwinionego o to, że:

w dniu 09.03.2016r. o godz. 14.39 w O. na skrzyżowaniu ul. (...) z ul. (...) kierując pojazdem m –ki V. (...) o nr rej. (...) z przyczepą o nr rej. (...) nie zachował szczególnej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa osobie pieszej przechodzącej przez wyznaczone przejście dla pieszych czym doprowadził do zderzenia i spowodowania zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym, a następnie oddalił się z miejsca zdarzenia

- tj. za wykroczenie z art. 86§1kw i art. 97 kw w zw. z art. 26 ust. 1 i art. 44 ustawy Prawo o ruchu drogowym

ORZEKA:

I. **obwinionego K. Z.** uznaje za winnego tego, że w dniu 09.03.2016r. o godz. 14.39 w O. na skrzyżowaniu ul. (...) z ul. (...) kierując pojazdem m –ki V. (...) o nr rej. (...) z przyczepą o nr rej. (...) nie zachował ostrożności i bezpiecznego odstępu od omijanego pieszego w wyniku czego doprowadził do potrącenia pieszego i spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym a następnie oddalił się z miejsca zdarzenia tj. z wykroczenia z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 23 ust. 1 pkt 2 prawa o ruchu drogowym i art. 97 kw i za to z mocy art. 86 § 1 i 97 kw w zw. z art. 9 § 2 kw **skazuje go na karę 400 (czterystu) złotych grzywny,**

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych **obciąża obwinionego zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 120,- (sto dwadzieścia) złotych i opłatą w kwocie 40,- (czterdzieści) złotych.**

Sygn. akt IX W 2498/16

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 9 marca 2016r. około godz. 14.39 K. Z. kierował samochodem m –ki V. (...) o nr rej. (...) z przyczepą o nr rej. (...). Poruszał się lewym pasem ul. (...) w O. w kierunku skrzyżowania z ul. (...). Na przednim fotelu pasażera siedział syn kierującego. Warunki drogowe w tym czasie były dobre, jezdnia sucha, zaś natężenie ruchu duże.

K. Z. dojechał do skrzyżowania o ruchu okrężnym z ul. (...) i zatrzymał pojazd celem ustąpienia pierwszeństwa kierującym poruszającym się po rondzie. Samochód znajdował się za przejściem dla pieszych znajdującym się bezpośrednio przed skrzyżowaniem, zaś przyczepka stała na samym przejściu. W tym samym czasie ul. (...) w kierunku (...) poruszała się piesza A. K. (1), zaś w pewnej odległości za nią Ł. D. (1) oraz Ł. B. (1). Kobieta przeszła przez pierwszy etap przejścia na ul. (...), następnie omijając przyczepkę z lewej strony przeszedł Ł. B. (1). Idący za nim Ł. D. (1) doszedł do przyczepki stojącej mu na drodze, a następnie chciał, tak jak kolega przejść za nią. Gdy znajdował się na wysokości bocznej borty przyczepki, K. Z. ruszył, potrącił pieszego nadkolem prawym przyczepki i odjechał. Ł. D. (1) przewrócił się na jezdnię doznając lekkich ogólnych potłuczeń lewej nogi i pleców.

Na miejsce przybył patrol (...) K. O., zaś patrol (...) O. w tym samym czasie patrolował ul. (...) celem zatrzymania kierującego czerwonym pojazdem o nr rej. (...) z przyczepką. Pojazd został zatrzymany na ul. (...) i przekazany policjantom ruchu drogowego.

Na miejscu funkcjonariusze dokonali oględzin pojazdu oraz przyczepki, nie stwierdzając na nich żadnych śladów mechanicznych uszkodzeń, które mogłyby mieć związek ze zdarzeniem.

Uczestników zdarzenia przebadano na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, K. Z. był trzeźwy, zaś Ł. D. (1) był w stanie nietrzeźwości (1,40 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu).

(dowody: zeznania świadków Ł. D. k. 47v, 18, Ł. B. k. 56, 20, A. K. k. 47v, 25, notatka urzędowa k. 2, protokoły badania stany trzeźwości k. 4,5, świadectwa wzorcowania k. 6, protokoły oględzin k. 7,8, szkic miejsca zdarzenia k. 9, zdjęcia. 33)

K. Z. został obwiniony o to, że w dniu 09.03.2016r. o godz. 14.39 w O. na skrzyżowaniu ul. (...) z ul. (...) kierując pojazdem m –ki V. (...) o nr rej. (...) z przyczepą o nr rej. (...) nie zachował szczególnej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa osobie pieszej przechodzącej przez wyznaczone przejście dla pieszych czym doprowadził do zderzenia i spowodowania zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym, a następnie oddalił się z miejsca zdarzenia tj. za wykroczenia z art. 86§1kw i art. 97 kw w zw. z art. 26 ust. 1 i art. 44 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Potwierdził, że tego dnia poruszał się samochodem z przyczepką ul. (...). Wyjaśnił, iż gdy przejeżdżał przez przejście dla pieszych przed rondem, nie było na nim żadnego pieszego, następnie przejechał pojazdem przez przejście i zatrzymał się przed skrzyżowaniem. Zarówno w trakcie oczekiwania na możliwość wjazdu na rondo, jak i podczas ruszania nie zauważył żadnego zdarzenia, nie słyszał też żadnego hałasu. Wskazał, iż krótko po opuszczeniu ronda przy (...) widział czerwony samochód z przyczepką, wobec czego w jego ocenie mogło dojść do pomyłki.(k. 47)

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego albowiem są one sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym w sprawie, ewidentnie zmierzają do uniknięcia odpowiedzialności za zarzucane mu wykroczenia. Jedynie twierdzenie, iż przejechał przez przejście dla pieszych, gdy nie było na nim pieszych znalazło potwierdzenie w zeznaniach świadków zdarzenia. W ocenie Sądu nie mogło zaś dojść do pomyłki co do pojazdu, nieprawdopodobnym jest, aby w krótkim odstępie czasu czerwone pojazdy z duża szybkością tylną i wyposażone w przyczepkę w taki sam sposób włączały się do ruchu na rondo, a dodatkowo opis kierowcy i pasażera odpowiadał opisowi obwinionego i jego syna.

Pokrzywdzony Ł. D. (1) zeznał, iż gdy wchodził na przejście dla pieszych, pojazd obwinionego stał przed rondem, zaś przyczepka znajdowała się na przejściu dla pieszych. Gdy podszedł bliżej zorientował się, że nie może obejść przeszkody z prawej strony, więc rozpoczął jej omijanie z lewej strony. W tym momencie został uderzony kołem przyczepki, stracił równowagę i przewrócił się na jednię. Jego wersję potwierdził świadek Ł. B. (1), który tą samą drogę

pokonał bezpośrednio przed nim. Świadek A. K. (1) nie widziała samego zdarzenia, ale znajdując się już kilka metrów od przejścia usłyszała charakterystyczny hałas, zobaczyła oddalający się samochód i upadającego na plecy pieszego.

Sąd dał wiarę zeznaniom wyżej wymienionych świadków albowiem są one jasne, konsekwentne i wzajemnie się uzupełniają. Osoby te są całkowicie obce dla obwinionego, stąd nie mają powodów by go bezpodstawnie pomawiać.

Wobec powyższych ustaleń, w ocenie Sądu bezspornym jest, w momencie, gdy obwiniony dojeżdżał do przejścia nie było przed nim pokrzywdzonego i jego kolegi, stąd nie sposób stawiać mu zarzutu nieustąpienia pierwszeństwa. Zgodnie z przepisem art. 26 ust 1 Prawa o ruchu drogowym kierujący pojazdem, zbliżając się do przejścia dla pieszych jest zobowiązany zachować szczególną ostrożność i ustąpić pierwszeństwa pieszemu znajdującemu się do przejścia dla pieszych. W niniejszym przypadku nie zaistniała wyżej opisana sytuacja. Nie oznacza to jednak, iż na podstawie ustalonego stanu faktycznego, można stwierdzić, iż zachowanie obwinionego było prawidłowe i zgodne z przepisami. Pojazd obwinionego znajdował się bezpośrednio przed skrzyżowaniem, ale przyczepka zajmowała przejście dla pieszych na którym odbywał się ruch pieszych. Zatem uwaga kierującego nie tylko musiała być skupiona na sytuacji na skrzyżowaniu, ale również winien kontrolować sytuację obok swojego pojazdu. Zgodnie z przepisem art. 23 ust 1 pkt 2 kierujący pojazdem jest obowiązany przy omijaniu zachować bezpieczny odstęp od omijanego pojazdu, uczestnika ruchu lub przeszkody. W niniejszym przypadku, gdyby obwiniony właściwie obserwował sytuację na drodze i zachował ostrożność, do czego zobowiązuje go przepis art. 3 ust 1 Prawa o ruchu drogowym, mógłby właściwie zareagować – kontynuować jazdę dopiero w momencie, gdy pieszy znalazł się w bezpiecznej odległości od jego pojazdu.

Z postępowania dowodowego bezspornie wynika, iż zdarzenie niniejsze było widoczne i słyszalne dla innych uczestników ruchu – świadek A. K. znajdowała się od miejsca zdarzenia kilka metrów, stąd należy przyjąć, iż obwiniony również musiał zaobserwować niecodzienną sytuację na drodze, a przynajmniej ją usłyszeć, bowiem okno w jego pojeździe było otwarte. Pomimo tego, obwiniony odjechał z miejsca zdarzenia, choć przepis art. 44 Prawa o ruchu drogowym nakłada na niego obowiązek zatrzymania pojazdu, szczególnie, że w zdarzeniu uczestniczyła osoba piesza, która mogła zostać ranna.

Wobec powyższych ustaleń, w ocenie Sądu wina obwinionego jest ewidentna i została mu udowodniona. K. Z. w dniu 09.03.2016r. o godz. 14.39 w O. na skrzyżowaniu ul. (...) z ul. (...) kierując pojazdem m –ki V. (...) o nr rej. (...) z przyczepą o nr rej. (...) nie zachował ostrożności i bezpiecznego odstępu od omijanego pieszego w wyniku czego doprowadził do potrącenia pieszego i spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym a następnie oddalił się z miejsca zdarzenia. Czyny te wyczerpują znamiona wykroczeń z art. 86§1kw w zw z art. 23 ust 1 pkt 2 Prawa o ruchu drogowym i art. 97kw w zw z art. 44 Prawa o ruchu drogowym i z mocy tych przepisów, przy zastosowaniu art. 9§2kw K. Z. został skazany i wymierzono mu karę jak w sentencji wyroku.

Mają na względzie uprzednią karalność obwinionego za wykroczenie drogowe i jego zachowanie w rejonie przejścia dla pieszych, które winno być dla kierujących szczególnym miejscem ze względu na ruch pieszych i zagrożenia z tym związane, w ocenie Sądu kara wymierzona obwinionemu jest adekwatna do stopnia jego zawinienia i społecznej szkodliwości jego czynu. Tak ukształtowana wpłynie na obwinionego wychowawczo i zapobiegawczo i spełni swe zadania w zakresie prewencji ogólnej.

Wobec skazania obwiniony został obciążony kosztami postępowania i opłatą.